

—
Верховний
Суд

ОГЛЯД РІШЕНЬ ЄВРОПЕЙСЬКОГО СУДУ З ПРАВ ЛЮДИНИ

За період з 25.03.2019 по 29.03.2019

2019/10

Дата прийняття:	26/03/2019
Дата набуття статусу остаточного:	26/03/2019 (Комітет)
Назва:	CASE OF MAKAROVA AND OTHERS v. RUSSIA (Applications nos. 53545/13 and 56703/13)
Зміст:	<p>14 грудня 2012 року Державна Дума Росії прийняла в першому читанні проект закону, який забороняв усиновлення дітей російської національності громадянами Сполучених Штатів Америки.</p> <p>17 грудня 2012 року в офіційній щоденній газеті "Російська газета", було опубліковано інформацію про те, що розгляд законопроекту у другому читанні заплановано на 19 грудня 2012 року.</p> <p>За словами першої заявниці, з різних джерел інформації (соціальні мережі, інтернет-видання) їй стало відомо, що багато людей мають намір провести 19 грудня 2012 року одноособові демонстрації (одиначні пікети) перед Державною Думою, щоб висловити свою незгоду з положеннями зазначеного законопроекту. Формат одноособових демонстрацій був обраний тому, що їх проведення не потрібно було узгоджувати з органами місцевої влади.</p> <p>Зі слів заявників, близько 9 год. 19 грудня 2012 року, вони, перебуваючи на певній відстані один від одного, розпочали одноособові демонстрації з використанням плакатів.</p> <p>Як стверджує перша заявниця, вже через кілька хвилин поліція її заарештувала. Зазначила, що працівники поліції не віддавали жодного наказу про припинення нею акції. Зі слів другого і третього заявників, після одноособових демонстрацій, залишаючи місце їх проведення, вони продовжували демонструвати свої плакати на прохання журналістів. У цей момент правоохоронці заарештували їх та доставили до відділення поліції.</p> <p>Згідно з інформацією Уряду, о 10 год. 19 грудня 2012 року всі заявники взяли участь у груповому масовому заході, який відбувся без узгодження з органами місцевої влади. Перша заявниця тримала плакат з написом: «Я шукаю американця, який усиновить мене», другий і третій заявники тримали плакати з написом: «Сироти винні у смерті пана Магнітського? Не ганьбіть себе». На законні вимоги працівників правоохоронних органів зупинити свої акції заявники жодним чином не реагували.</p> <p>О 10 год. 30 хв. 19 грудня 2012 року заявники були заарештовані та доставлені до районного відділу поліції для складання протоколу про</p>

адміністративне правопорушення, а о 13 год. 20 хв. того ж дня звільнені.

У подальшому, заявникам було пред'явлено обвинувачення в участі у груповому масовому заході, який проводився без попереднього погодження з органами місцевої влади.

15 січня 2013 року мировий суддя визнав першу заявницю винною в участі у груповому публічному заході без попереднього погодження з органами місцевої влади та призначив покарання у виді штрафу в розмірі 20 000 російських рублів. Суд зазначив, що обвинувачення ґрунтувалося на протоколі про адміністративне правопорушення, звітах працівників поліції та усних свідченнях працівника поліції, який здійснював арешт, про те, що вона брала участь у пікеті, який налічував приблизно 50 осіб, та який було проведено без попереднього погодження з органами місцевої влади. 14 лютого 2013 року рішення мирового судді було визнано судом апеляційної інстанції законним та обґрунтованим. Перша заявниця не була присутня на розгляді її справи, хоча була належним чином повідомлена про дату та час його проведення.

31 січня 2013 року у двох інших судових провадженнях, той самий мировий суддя, який постановив рішення у справі першої заявниці, визнав винними другого і третього заявників за аналогічним обвинуваченням та призначив покарання у виді штрафу у розмірі 20 000 російських рублів з кожного. Мотивуючи своє рішення, суд посилався на протоколи про адміністративні правопорушення та свідчення працівників правоохоронних органів, які здійснювали арешт заявників.

21 лютого та 21 березня 2013 року апеляційні скарги другого та третього заявників були відхилені, а рішення суду залишено без змін. У своєму рішенні апеляційний суд визнав, що вина третього заявника обґрунтовується неналежними доказами, а саме протоколом затримання, протоколом про адміністративне правопорушення та відповідними показаннями.

Обидва заявники були відсутні при розгляді справи в суді апеляційної інстанції, хоча адвокат третього заявника був присутній. 1 та 5 липня 2013 року міський суд розглянув скарги другого та третього заявників у порядку нагляду і перекваліфікував обвинувачення другого та третього заявників на «порушення встановленого порядку проведення публічних заходів, вчиненого його учасником», а суми штрафів зменшив до 10 000 російських рублів.

<p>Констатоване порушення (стаття):</p>	<p>Порушення пункту 1 статті 6 Конвенції про захист прав людини та основоположних свобод (право на справедливий суд) у зв'язку з відсутністю сторони обвинувачення при розгляді справ про адміністративні правопорушення.</p> <p>Порушення пункту 1 статті 6 Конвенції у зв'язку з упередженістю судового розгляду щодо третього заявника у його справі про адміністративне правопорушення; щодо першого та другого заявників у їхніх справах в судах першої інстанції.</p> <p>Порушення пункту 1 статті 6 Конвенції у зв'язку із упередженістю та необ'єктивністю при розгляді апеляцій першого та другого заявників.</p> <p>Порушення статті 11 Конвенції (право на свободу зібрань та об'єднань) щодо всіх заявників.</p>
<p>Дата прийняття:</p>	<p>26/03/2019</p>
<p>Дата набуття статусу остаточного:</p>	<p>26/03/2019 (Комітет)</p>
<p>Назва:</p>	<p>CASE OF ANOSHINA v. RUSSIA (Application no. 45013/05)</p>
<p>Зміст:</p>	<p>25 липня 2002 року о 19 год. 51-річного брата заявниці, пана Аношина, зупинили працівники патрульної поліції через його невпевнену та хитку ходу (як з'ясувалося, перед цим він вживав алкогольні напої разом з колегами).</p> <p>Надалі брата заявниці доставили до медичного витверезника при Радянському районному управлінні внутрішніх справ міста Нижній Новгород та залишили самого в кімнаті.</p> <p>Годиною пізніше брат заявниці почав стукати в двері та вимагати, щоб його звільнили.</p> <p>Офіцер поліції М., який разом зі своїм колегою К. повернувся з патрульної служби, роздратувався через таку поведінку та відштовхнув пана Аношина від дверей, вимагаючи, щоб він заспокоївся. Внаслідок цього брат заявниці впав на ліжку, вдарившись головою об стіну. Після того офіцер М. наносив удари в голову та грудну клітину потерпілого, душив, використовуючи квадратний шматок розбитого дерев'яного стільця, доки той не втратив свідомість.</p> <p>Офіцер М. посадив пана Аношина на ліжку та залишив кімнату.</p> <p>Офіцер А. був свідком цих подій.</p> <p>О 22 год. було виявлено, що брат заявниці помер від асфіксії дихальних шляхів.</p>

	<p>3 серпня 2002 року органи прокуратури відкрили кримінальне провадження за фактом смерті брата заявниці. Розслідування тривало 4 роки, впродовж якого 6 разів змінювалися слідчі, які провадили досудове розслідування.</p> <p>За цей період було проведено огляд місця події, допит свідків, відтворення подій злочину, дослідження матеріалів судово-медичної експертизи.</p> <p>Персонал установи спочатку вказував, що вони знайшли брата заявниці у ліжку, але потім змінили свої свідчення, вказавши, що вони знайшли його повішеним на простирадлі, прив'язаному до віконних ґрат. Висновками судово-медичної експертизи теорію самогубства було спростовано та констатовано факт насильницької смерті, в чому звинувачено працівників установи. Проте досудове розслідування призупинялось 13 разів, оскільки жодній особі не було пред'явлено повідомлення про підозру у вчиненому злочині.</p> <p>У березні 2006 року було вперше проведено допит офіцера поліції М. У серпні 2006 року кримінальна справа за обвинуваченням М. була направлена до суду.</p> <p>1 серпня 2008 року суд першої інстанції визнав М. винним у вчиненні умисного вбивства та перевищенні своїх службових повноважень і призначив покарання у виді 14 років позбавлення волі із заборонаю займати посади в органах поліції строком на 3 роки.</p> <p>Під час судового засідання колеги, які перебували разом із М. під час подій, зазначили, що версія самогубства брата заявниці була інструментом для приховування вчиненого ним злочину.</p> <p>14 листопада 2008 року суд апеляційної інстанції залишив вирок щодо М. без змін.</p> <p>Заявниця та троє дітей її брата звернулися до суду з вимогою про відшкодування моральної шкоди, завданої його смертю, вимагаючи 3 000 000 російських рублів компенсації.</p> <p>25 травня 2009 року суд першої інстанції присудив кожному із позивачів компенсацію у розмірі 150 000 російських рублів.</p> <p>14 серпня 2009 року рішення суду першої інстанції щодо присудження суми компенсації суд апеляційної інстанції залишив без змін.</p>
<p>Констатоване порушення (стаття):</p>	<p>Порушення статті 2 Конвенції (право на життя) у зв'язку із відсутністю ефективного розслідування.</p>
<p>Дата прийняття:</p>	<p>26/03/2019</p>

Дата набуття статусу остаточного:	26/03/2019 (Комітет)
Назва:	CASE OF MESHENGOV v. RUSSIA (Application no. 30261/09)
Зміст:	<p>Справа стосується обставин, за яких 14 березня 2007 року було порушено кримінальне провадження за фактом зникнення А. С. у місті Іркутськ.</p> <p>Заявник був підозрюваним у вчиненні вбивства А. С. з обтяжуючими обставинами.</p> <p>24 червня 2008 року його було визнано винним у вчиненні вбивства А. С., крадіжці та інших злочинах і призначено покарання у виді 19 років позбавлення волі.</p> <p>Справа стосувалася скарг заявника на жорстоке поводження та катування працівниками правоохоронних органів під час його затримання та проведення допитів задля отримання зізнавальних показань; стверджував, що йому перекривали доступ до кисню, катували електрострумом, неодноразово били, в результаті чого заявник декілька разів втрачав свідомість.</p> <p>Заявник скаржився на те, що його заяви та твердження про катування з метою отримання зізнавальних показань суди необґрунтовано відхилили, крім того, не було проведено жодного розслідування факту застосування до нього тортур та жорстокого поводження.</p>
Констатоване порушення (стаття):	Порушення статті 3 Конвенції (заборона катування) у матеріальному та процесуальному аспекті.
Дата прийняття:	26/03/2019
Дата набуття статусу остаточного:	26/06/2019 (Палата) Набуття статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції.
Назва:	CASE OF VALYUZHENICH v. RUSSIA (Application no. 10597/13)
Зміст:	Заявник стверджував, що його утримання в металевій клітці під час судових слухань кримінального провадження щодо нього становило таке, що принижує гідність, поводження та, зокрема, призвело до несправедливого судового розгляду; стверджував про відсутність ефективного засобу правового захисту за першою скаргою.

	<p>Заявника звинувачували, зокрема, у вчиненні злочинів у сфері обігу наркотичних засобів, психотропних речовин, їх аналогів або прекурсорів в особливо великих розмірах.</p> <p>2 лютого 2011 року заявника було затримано. На період досудового розслідування та судового розгляду він перебував під вартою.</p> <p>6 жовтня 2011 року суд першої інстанції отримав матеріали справи за обвинуваченням заявника та призначив справу до розгляду на 19 жовтня 2011 року.</p> <p>19 березня 2012 року суд першої інстанції визнав заявника винним в інкримінованих йому злочинах та призначив покарання у виді позбавлення волі строком на 9 років та 6 місяців.</p> <p>Під час судових слухань, загальна кількість яких склала 16 засідань, заявник весь час перебував в металевій клітці в залі суду.</p> <p>Всередині клітки знаходилась лише лавка; відсутність письмового столу заважала заявникові робити письмові нотатки під час судових слухань. Окрім цього, біля клітки постійно перебував конвой, і адвокат міг спілкуватись із підзахисним лише з дозволу суду і в присутності охоронців.</p> <p>10 серпня 2012 року Верховний Суд Республіки Татарстан залишив у силі обвинувальний вирок щодо заявника. Заявник брав участь у судовому засіданні шляхом використання засобів відеозв'язку, при цьому він знаходився за металевою перегородкою від стелі до підлоги.</p>
<p>Констатоване порушення (стаття):</p>	<p>Порушення статті 3 Конвенції (заборона катування).</p>
<p>Дата прийняття:</p>	<p>26/03/2019</p>
<p>Дата набуття статусу остаточного:</p>	<p>26/06/2019 (Палата) Набуття статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції.</p>
<p>Назва:</p>	<p><u>CASE OF VELEČKA AND OTHERS v. LITHUANIA</u> <i>(Applications nos. 56998/16 and 3 others)</i></p>
<p>Зміст:</p>	<p>Заявники, Сауліус Велека, Норбетас Тускус, Андріус Петкаускас та Тадас Петросіус є громадянами Литви, які народились у 1971, 1975, 1974 та 1981 роках відповідно.</p> <p>Справа стосувалася їхніх скарг на надмірну тривалість досудового тримання їх під вартою впродовж майже 5 років.</p> <p>Заявники були затримані в січні 2013 року за підозрою у зберіганні та збуті наркотичних засобів та психотропних речовин в особливо</p>

	<p>великих розмірах, що були вчинені організованою злочинною групою.</p> <p>Вони були поміщені під варту. Суди продовжували строк запобіжного заходу кожні два-три місяці з мотиву наявності ризику переховування заявників та запобігання вчинення ними нових злочинів.</p> <p>Мотиви суду у продовженні строків перебування під вартою ґрунтувалися на тяжкості злочинів, у скоєнні яких підозрювалися заявники, наявності судимостей та відсутності у них роботи.</p> <p>Під час досудового розслідування, яке тривало впродовж 1 року та 6 місяців, суди також мотивували продовження строку тримання під вартою заявників необхідністю проведення додаткових слідчих дій, які включали в себе, окрім іншого, звернення із запитом про міжнародну правову допомогу з метою отримання доказів.</p> <p>Справа за обвинуваченням заявників була передана до суду в липні 2014 року. Судовий розгляд включав у себе 41 судове засідання, на яких були присутні 13 обвинувачених та 85 свідків. Суди неодноразово відкладали розгляд справи, у більшості випадків з причин процесуального характеру.</p> <p>Заявники були визнані винними за пред'явленими обвинуваченнями вироком суду в грудні 2017 року.</p> <p>Пану Велеці було призначено покарання у виді позбавлення волі строком на 14 років та 6 місяців, тоді як три інших заявника були засуджені до 13 років позбавлення волі.</p> <p>Зараз справа перебуває на стадії апеляційного перегляду.</p>
<p>Констатоване порушення (стаття):</p>	<p>Порушення пункту 3 статті 5 Конвенції (надмірна тривалість досудового тримання під вартою заявників).</p>
<p>Дата прийняття:</p>	<p>26/03/2019</p>
<p>Дата набуття статусу остаточного:</p>	<p>26/06/2019 (Палата) Набуття статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції.</p>
<p>Назва:</p>	<p>CASE OF HAGHILO v. CYPRUS (Application no. 47920/12)</p>
<p>Зміст:</p>	<p>Справа стосувалася тримання під вартою пана Хагіло, громадянина Ірану, протягом 18 місяців у трьох різних поліцейських відділках Кіпру під час процедури депортації.</p> <p>Заявник залишив Іран у березні 2011 року та нелегально прибув на територію Кіпру. Пан Хагіло був затриманий в аеропорту Ларнака під</p>

	<p>час спроби вилетіти до Лондона за підробленим паспортом та поміщений під варту.</p> <p>У квітні 2011 року Міністерство внутрішніх справ поінформувало заявника щодо рішення про його депортацію як нелегального іммігранта.</p> <p>В очікуванні депортації заявника утримували у трьох різних поліцейських відділках Кіпру.</p> <p>Пан Хагіло був звільнений у жовтні 2012 року, оскільки він не був депортований у вісімнадцятимісячний строк, як того вимагала відповідна Директива Європейського Союзу, інкорпорована у внутрішнє законодавство Кіпру.</p> <p>Після судового розгляду щодо законності тримання заявника під вартою у Верховному Суді в грудні 2011 року його було звільнено, оскільки Суд вказав, що цей запобіжний захід був незаконним станом на жовтень 2011 року, але заявник був негайно заарештований після виходу з будівлі суду з тих самих підстав, що і раніше.</p> <p>Пан Хагіло оскаржив до Верховного Суду законність нових рішень про затримання та депортацію, але його скарга була відхилена в липні 2012 року. Верховний Суд у порядку апеляційного провадження підтримав попереднє рішення суду про відхилення скарги, зазначивши, що заявник покинув Кіпр та переїхав до Арменії за власним бажанням, а тому немає підстав для розгляду його скарги.</p> <p>Посилаючись на положення статті 3 Конвенції (заборона катування), заявник скаржився, що його тримали в неадекватних умовах під час перебування під вартою, у закладах, які не призначені для довготривалого ув'язнення.</p> <p>Окрім цього, пан Хагіло стверджував, що його перебування під вартою з квітня 2011 по жовтень 2012 року не були законними, а також не було ефективних засобів правового захисту щодо оскарження законності таких рішень.</p>
<p>Констатоване порушення (стаття):</p>	<p>Порушення статті 3 Конвенції (заборона катування). Порушення пункту 1 статті 5 Конвенції (право на свободу та особисту недоторканність).</p>
<p>Дата прийняття:</p>	<p>26/03/2019</p>
<p>Дата набуття статусу остаточного:</p>	<p>26/06/2019 (Палата) Набуття статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції.</p>

<p>Назва:</p>	<p>CASE OF BERDZENISHVILI AND OTHERS v. RUSSIA <i>(Applications nos. 14594/07 and 6 others – see appended list)</i> (Щодо справедливої сатисфакції).</p>
<p>Зміст:</p>	<p>Заявники скаржилися, що вони разом з іншими грузинськими громадянами були затримані та видворені з Росії восени 2006 року. Внаслідок масовості таких затримань та видворень грузинських громадян Грузія звернулася до ЄСПЛ із заявою проти Росії. Велика Палата у міждержавній справі <i>«Грузія проти Росії(1)»</i> у 2014 році встановила, що в Росії існувала скоординована політика затримання, утримання під вартою та вислання грузинських громадян, що становило адміністративну практику. У січні 2019 року рішенням щодо справедливої сатисфакції у справі <i>«Грузія проти Росії (1)»</i> Велика Палата встановила, що Росія має сплатити Грузії 10 000 000 євро відшкодування шкоди, яку зазнала група з принаймні 1500 громадян Грузії. Щодо цієї справи, Суд <i>рішенням</i> від 20 грудня 2016 року встановив порушення статті 4 Четвертого Протоколу до Конвенції (заборона колективного вислання іноземців) щодо 14 заявників. Суд також встановив, що 13 заявників зазнали порушень пунктів 1 і 4 статті 5 (право на свободу та особисту недоторканність / право на перегляд законності затримання) Конвенції; статті 3 (заборона катування) Конвенції; та статті 13 (право на ефективний засіб правового захисту) у поєднанні зі статтею 3 Конвенції. Серед іншого, Суд встановив, що більшість заявників були заарештовані поліцією або працівниками міграційної служби, затримані протягом певних періодів часу та оштрафовані. Деякі з них були депортовані, а деякі виїхали з Росії. Суд визнав, що три заявники не обґрунтували свої твердження, а один із заявників відкликав свою заяву. Суд вирішив відтермінувати вирішення питання щодо справедливої сатисфакції до того часу, поки Велика Палата не вирішить питання щодо застосування статті 41 Конвенції у справі <i>«Грузія проти Росії (1)»</i>.</p>
<p>Констатоване порушення (стаття):</p>	<p>Палата застосувала принципи, які Велика Палата застосовувала у справі <i>«Грузії проти Росії (1)»</i> щодо розподілу сум справедливої компенсації. Так, Велика Палата постановила, що 2000 євро виплачувалися тим, хто був жертвою порушення статті 4 Четвертого Протоколу, і що сума від 10 000 до 15 000 євро має бути сплачена потерпілим від порушень пункту 1 статті 5 та статті 3 Конвенції з урахуванням тривалості перебування під вартою.</p>

	<p>У цій справі Палата присудила всім заявникам, які перебували під вартою до 48 годин, мінімальну суму у розмірі 10 000 євро, аналогічно зі справою <u>«Грузія проти Росії (I)»</u>.</p> <p>Також присудила 12 500 євро заявникам, які перебували під вартою від двох до десяти днів, і 15 000 євро тим, хто перебував під вартою понад десять днів.</p> <p>На цій підставі Палата визнала, що Ека Чкаїдзе та Давид Яошвілі, які зазнали порушення лише права передбаченого статтею 4 Четвертого Протоколу Конвенції, мають отримати по 2000 євро кожен, а Важа Бердзенішвілі, Абрам Гівішвілі та Тато Нораїдзе як спадкоємець Коба Нораїдзе, мають отримати суму в розмірі 10 000 євро кожен, оскільки вони були перебували під вартою до 48 годин.</p> <p>Палата присудила 12 500 євро Тенгізу Кбілашвілі, Ірині Чокелі, Давиду Лацабідзе, Ірині Каландію, Касі Цихіставі, Хатуну Дзадзіму та Інзі Гігашвілі у зв'язку з їх триманням під вартою від двох до десяти днів, та 15 000 євро – Ліані Начкебії, Левану Кобаїдзе і Кобі Кобаїдзе, які перебували під вартою понад десять днів.</p>
Дата прийняття:	26/03/2019
Дата набуття статусу остаточного:	26/03/2019 (Комітет)
Назва:	CASE OF KONYAYEV v. RUSSIA (Application no. 9759/09)
Зміст:	<p>Заявник стверджував про застосування до нього тортур з метою отримання зізнавальних показань у вчиненні злочинів під час перебування у відділку поліції, зокрема побиття, застосування електричного струму, надягання пластикового мішка на голову, що призводило до втрати ним свідомості.</p> <p>Заявник неодноразово оскаржував незаконні дії працівників правоохоронних органів, проте органи прокуратури відмовляли у відкритті кримінального провадження за фактами жорстокого поводження із заявником; свою останню відмову органи прокуратури мотивували тим, що тілесні ушкодження були отримані заявником внаслідок доцільного застосування сили та спеціальних засобів працівниками правоохоронних органів під час затримання заявника, оскільки він чинив опір.</p>

Констатоване порушення (стаття):	Порушення статті 3 Конвенції (заборона катування) у матеріальному та процесуальному аспектах.
Дата прийняття:	28/03/2019
Дата набуття статусу остаточного:	28/06/2019 (Палата) Набуття статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції.
Назва:	CASE OF KERESLIDZE v. GEORGIA (Application no. 39718/09)
Зміст:	<p>Справа стосується скарги заявника – громадянина Грузії щодо порядку, за яким мала визначитися дата початку обрахунку сукупного строку його покарання.</p> <p>У березні 2002 року, під час відбуття покарання у виді 20 років позбавлення волі за подвійне вбивство за обтяжуючих обставин, заявник намагався втекти. У квітні 2006 року він був засуджений за спробу втечі. Його невідбута частина покарання за вбивства була додана до нового покарання, в результаті чого суд призначив покарання загальним строком у 13 років і 6 місяців. Суд повідомив, що сукупний вирок почне діяти з 29 березня 2002 року, тобто з дати вчинення другого злочину.</p> <p>У 2008 році, поки справа щодо другого вироку заявника розглядалася у суді апеляційної інстанції, Верховний суд підтвердив дату початку обрахунку сукупного строку покарання у своєму рішенні щодо зменшення тривалості першого покарання за подвійне вбивство. Цей вирок мав закінчитися у вересні 2010 року.</p> <p>Однак у квітні 2009 року, після внесення змін до законодавства, апеляційний суд у порядку письмового провадження виправив дату початку обрахунку сукупного строку покарання на квітень 2006 року, тобто на дату постановлення вироку за другий злочин. Верховний суд підтримав таку позицію, зазначивши, що строк відбування покарання заявника має закінчитися у квітні 2013 року. Заявнику стало відомо про це після того, як Верховний суд прийняв остаточне рішення.</p> <p>Згодом він звернувся з проханням внести виправлення в рішення Верховного суду і подав проміжну апеляцію з питань права, стверджуючи, що зміна дати початку обрахунку сукупного строку покарання не мала правової підстави й істотно вплинула на його тривалість. Обидві скарги не були успішними.</p>

	Заявник був амністований і звільнений з місць позбавлення волі до закінчення строку його покарання у січні 2013 року. Посилаючись на пункт 1 статті 5 (право на свободу та особисту недоторканність) Конвенції, заявник скаржився на те, що постановлення рішення про виправлення дати початку обрахунку сукупного строку покарання не виправдано подовжило строк позбавлення його волі по вересень 2010 року, і його ув'язнення було незаконним. Він також стверджував, що всупереч пункту 1 статті 6 (доступ до суду) та статті 13 (право на ефективний засіб правового захисту) Конвенції йому не було надано можливості подати усні або письмові запити стосовно процедури внесення виправлень (у судові рішення), незважаючи на суттєвий вплив зміни дати початку обрахунку сукупного строку покарання на його тривалість.
Констатоване порушення (стаття):	Порушення пункту 1 статті 6 Конвенції (право на справедливий суд). Відсутність порушення пункту 1 статті 5 Конвенції (право на свободу та особисту недоторканність).
Дата прийняття:	28/03/2019
Дата набуття статусу остаточного:	28/03/2019 (Комітет)
Назва:	CASE OF AHMADOV AND OTHERS v. AZERBAIJAN (Applications nos. 3225/10 and 5 others – see appended list)
Зміст:	Заявники скаржились на невиконання або ж тривале невиконання рішень національних судів, постановлених на їхню користь.
Констатоване порушення (стаття):	Порушення пункту 1 статті 6 Конвенції (право на справедливий суд). Порушення статті 1 Першого протоколу до Конвенції (право на мирне володіння майном).
Дата прийняття:	28/03/2019
Дата набуття статусу остаточного:	28/03/2019 (Комітет)
Назва:	CASE OF ADAMKOWSKI v. POLAND (Application no. 57814/12)
Зміст:	Заявник стверджував про неналежні умови перебування під вартою з 26 березня по 29 серпня 2009 року через переповненість камер. Він також скаржився, що відхилення його скарги у зв'язку із ненаправленням на вимогу районного суду її копії було надмірним

	формалізмом і порушило його право доступу до суду відповідно до пункту 1 статті 6 Конвенції.
Констатоване порушення (стаття):	Порушення статті 3 Конвенції (заборона катування). Порушення пункту 1 статті 6 Конвенції (право на справедливий суд).
Дата прийняття:	28/03/2019
Дата набуття статусу остаточного:	28/03/2019 (Комітет)
Назва:	CASE OF GULÁCSINÉ SOMOGYI AND OTHERS v. HUNGARY <i>(Application no. 53490/14 and 3 others – see appended list)</i>
Зміст:	Заявники стверджували, що тривалість кримінальних проваджень не відповідала вимозі розумного строку.
Констатоване порушення (стаття):	Порушення пункту 1 статті 6 Конвенції (право на справедливий суд).
Дата прийняття:	28/03/2019
Дата набуття статусу остаточного:	28/03/2019 (Комітет)
Назва:	CASE OF ROMANIAN MUSICAL PERFORMING AND MECHANICAL RIGHTS SOCIETY AND OTHERS v. ROMANIA <i>(Application no. 70937/14 and 2 others – see appended list)</i>
Зміст:	Заявники скаржилися на невиконання рішень національних судів, постановлених на їхню користь.
Констатоване порушення (стаття):	Порушення пункту 1 статті 6 Конвенції (право на справедливий суд) Порушення статті 1 Першого протоколу до Конвенції (право на мирне володіння майном).

Огляд рішень Європейського суду з прав людини. Рішення за період з 25.03.2019 по 29.03.2019 / Відпов. за вип.: О. Ю. Тарасенко, Д. П. Мордас, Р. Ш. Бабанли. – Київ, 2019. – Вип. 10. – 14 стор.

Застереження:

1. Огляд окремих судових рішень, зокрема й їх переклад, здійснюється працівниками департаменту аналітичної та правової роботи Верховного Суду з використанням матеріалів, розміщених на веб-сайтах Європейського суду з прав людини:
<https://www.echr.coe.int/Pages/home.aspx?p=home>,
<https://hudoc.echr.coe.int>.
2. Огляд рішень здійснюється з метою ознайомлення з їх коротким змістом. Для повного розуміння суті висловленої в судовому рішенні правової позиції необхідно ознайомитися з його повним текстом, розміщеним на веб-ресурсах Європейського суду з прав людини.
3. Інформація має суто допоміжний та довідковий характер та не має на меті висвітлити суть усієї проблематики, яка вирішується відповідними судовими рішеннями.

Стежте за нами онлайн

 fb.com/supremecourt.ua

 t.me/supremecourtua